दुःशासनादहं पूर्व्वं सभायां मोचिता यथा । तथैव सङ्कटादस्मान्मामुद्धर्त्तुमिहार्हसि ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं स्तुतस्तदा देवः कृष्णया भक्तवत्सलः । द्रौपद्याः सङ्कटं ज्ञात्वा देवदेवो जगत्पतिः ।
पार्श्वस्थां शयने त्यक्त्वा रुक्मिणीं केशवः प्रभुः । तत्राजगाम त्वरितो ह्यचिन्त्यगतिरीश्वरः ।
ततस्तं द्रौपदी दृष्ट्वा प्रणम्य परया मुदा । अब्रवीद्वासुदेवाय मुनेरागमनादिकं ।
ततस्तामब्रवीत् कृष्णः क्षुधितोऽस्मि भृशातुरः । शीघ्रं भोजय मां कृष्णे पश्चात्सर्व्वं करिष्यसि । १५५४०
निशम्य तद्वचः कृष्णा लज्जिता वाक्यमब्रवीत् । स्थाल्यां भास्करदत्तायामन्नं मद्भोजनावधि ।
भुक्तवत्यस्म्यहं देव तस्मादन्नं न विद्यते । ततः प्रोवाच भगवान् कृष्णां कमललोचनः ।
कृष्णे न नर्म्मकालोऽयं क्षुच्छ्रमेणातुरे मयि । शीघ्रं गच्छ मम स्थालीमानयित्वा प्रदर्शय ।
इति निर्ब्बन्धतः स्थालीमानाय्य स यदूद्वहः । स्थाल्याः कण्ठेऽथ संलग्नं शाकान्नं वीक्ष्य केशवः ।
उपयुज्याब्रवीदेनामनेन हरिरीश्वरः । विश्वात्मा प्रीयतां देवस्तुष्टश्चास्त्विति यज्ञभुक् । १५५४५
आकारय मुनीन् शीघ्रं भोजनायेति चाब्रवीत् । भीमसेनं महाबाहुः कृष्णः क्लेशविनाशनः ।
ततो जगाम त्वरितो भीमसेनो महायशाः । आकारितुन्तु तान् सर्व्वान् भोजनार्थं नृपोत्तम ।
स्नातुं गतान् देवनद्यां दुर्व्वासःप्रमुखान् मुनीन् । ते चावतीर्णाः सलिले कृतवन्तोऽघमर्षणं ।
दृष्ट्वोद्गारान् सान्नरसान् तृप्त्या परमया युताः । उत्तीर्य्य सलिलात्तस्माद्दृष्टवन्तः परस्परं ।
दुर्व्वाससमभिप्रेक्ष्य सर्व्वे ते मुनयोऽब्रुवन् । राज्ञा हि कारयित्वाऽन्नं वयं स्नातुं समागताः । १५५५०
आकण्ठतृप्ता विप्रर्षे किंखिद्भुञ्जामहे वयं । वृथा पाकः कृतोऽस्माभिस्तत्र किं करवामहे ।
॥ दुर्व्वासा उवाच ॥ वृथापाकेन राजर्षेरपराधः कृतो महान् । माऽस्मानधाक्षुर्दृष्ट्वैव पाण्डवाः क्रूरचक्षुषा ।
स्मृत्वाऽनुभावं राजर्षेरम्बरीषस्य धीमतः । बिभेमि सुतरां विप्रा हरिपादाश्रयाज्जनात् ।
पाण्डवाश्च महात्मानः सर्व्वे धर्म्मपरायणाः । शूराश्च कृतविद्याश्च व्रतिनस्तपसि स्थिताः ।
सदाचाररता नित्यं वासुदेवपरायणाः । क्रुद्धास्ते निर्द्दहेयुर्व्वै तूलराशिमिवानलः । १५५५५
तत एतानपृष्ट्वैव शिष्याः शीघ्रं पलायत ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्तास्ते द्विजाः सर्व्वे मुनिना गुरुणा तदा ।
पाण्डवेभ्यो भृशं भीता दुद्रुवुस्ते दिशो दश । भीमसेनो देवनद्यामपश्यन्मुनिसत्तमान् ।
तीर्थेष्वितस्ततस्तस्था विचचार गवेषयन् । तत्रस्थेभ्यस्तापसेभ्यः श्रुत्वा तांश्चैव विद्रुतान् ।
युधिष्ठिरमथाभ्येत्य तं वृत्तान्तं न्यवेदयत् । ततस्ते पाण्डवाः सर्व्वे प्रत्यागमनकाङ्क्षिणः ।
प्रतीक्षन्तः कियत्कालं जितात्मानोऽवतस्थिरे । निशीथेऽभ्येत्य चाकस्मादस्मान् स च्छलयिष्यति । १५५६०
कथञ्च निस्तरेमास्मात् कृच्छ्राद्दैवोपसादितात् । इति चिन्तापरान् दृष्ट्वा निश्वसन्तो मुहुर्म्मुहुः ।
उवाच वचनं श्रीमान् कृष्णः प्रत्यक्षताङ्गतः ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ भवतामापदं ज्ञात्वा ऋषेः परमकोपनात् ।
द्रौपद्या चिन्तितः पार्था अहं सत्वरमागतः । न भयं विद्यते तस्मादृषेर्दुर्व्वाससोऽल्पकं ।
तेजसा भवतां भीतः पूर्व्वमेव पलायितः । धर्म्मनित्यास्तु ये केचिन्न ते सीदन्ति कर्हिचित् ।
आपृच्छे वो गमिष्यामि नियतं भद्रमस्तु वः ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ श्रुत्वेरितं केशवस्य बभूवुः स्वस्थमानसाः । १५५६५